

UZASADNIENIE

W. G. w dniu 05 maja (data stempla pocztowego) wniósł o zasądzenie od (...) sp. z o.o. w W. kwoty 400 € z odsetkami ustawowymi od 12 czerwca 2017 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu podniesiono, że powód na podstawie umowy o świadczenie usług turystycznych z podmiotem trzecim był uczestnikiem obsługiwanego przez pozwaną i opóźnionego ponad 3 godziny lotu z R. do K. z 05 maja 2017 r., o oznaczeniu P7 8330. Pomimo wezwania do zapłaty pozwana nie wypłaciła powodowi odszkodowania z tytułu opóźnienia lotu. (pozew – k. 3-4v)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej. Pozwana podniosła zarzut niewykazana przez stronę powodową okoliczności opóźnienia lotu wynoszącego więcej niż 3 godziny. (nakaz zapłaty – k. 31; sprzeciw – k. 37-39)

W dalszym toku postępowania stanowisko procesowe stron nie uległo zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) sp. z o.o. w W. była przewoźnikiem obsługującym lot z R. do K. z 05 maja 2017 r., o oznaczeniu P7 8330. (bezsporne)

W. G. był uczestnikiem wymienionego wyżej lotu. (bezsporne)

Odległość między R. a K. wynosi ponad 1500 km (fakt notoryjny)

Fakt obsługiwanego przedmiotowego lotu przez pozwaną oraz długość opóźnienia nie było przez nią kwestionowane, okoliczności te Sąd na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. uznał za przyznane. Pozwana zaprzeczyła faktowi odbycia przez powoda przedmiotowego rejsu, stawienia się przezeń do odprawy oraz braku wykazania wezwania pozwanej do zapłaty; ww. spornych faktów powód nie wykazał.

Pozostałe podnoszone przez strony okoliczności nie były istotne dla sprawy, dla której rozstrzygnięcia wystarczające były ustalenia jak wyżej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zagadnienia dotyczące możliwości dochodzenia odszkodowania za opóźniony lot uregulowane zostały przepisami unijnymi i zawarte są w rozporządzeniu nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 roku ustanawiającym wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającym rozporządzenie nr 295/91 (dalej: „rozporządzenie nr 261/04”).

Zgodnie z art. 5 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania lotu, pasażerowie których to odwołanie dotyczy mają prawo do odszkodowania od obsługującego przewoźnika lotniczego, chyba że: i) zostali poinformowani o odwołaniu co najmniej dwa tygodnie przed planowym czasem odlotu, ii) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie od dwóch tygodni do siedmiu dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot najpóźniej dwie godziny przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej cztery godziny po planowym czasie przylotu, lub (...)) zostali poinformowani o odwołaniu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu i zaoferowano im zmianę planu podróży, umożliwiającą im wylot nie

więcej niż godzinę przed planowym czasem odlotu i dotarcie do ich miejsca docelowego najwyżej dwie godziny po planowym czasie przylotu.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) - c) rozporządzenia nr 261/04, w przypadku odwołania do powyższego artykułu, pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1500 kilometrów, w wysokości 400 EUR dla wszystkich lotów o długości od 1500 do 3500 kilometrów oraz 600 EUR dla wszystkich innych lotów niż loty określone w lit. a) lub b).

Poza sporem w niniejszej sprawie było, że pozwana była przewoźnikiem lotniczym obsługującym przedmiotowy lot nr P7 8330 w dniu 05 maja 2017 r.

Pozwany nie wykazywał, żeby doszło do zdarzenia wyłączającego przewidzianą w Rozporządzeniu odpowiedzialność przewoźnika z tytułu opóźnienia lotu.

Kwestią sporną był zarzut pozwanej o braku opóźnienia min. 3 godzin uprawniającego do odszkodowania.

W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie powód nie uczynił zadość obowiązkowi wykazania, że opóźnienie w locie na trasie R. - K. dnia 05 maja 2017 r. wynosiło ponad 3 godziny. Skoro pozwana zakwestionowała fakt wystąpienia opóźnienia, to na powódzie zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c. spoczywał obowiązek wykazania opóźnienia dotarcia do portu docelowego (K.) wynoszącego ponad 3 godziny. W tym zakresie powód nie zaproponował żadnego wniosku dowodowego, jak choćby fotografii wykonanej na lotnisku monitora ze spisem lotów, które dotarły do miejsca odcelowego, zeznań świadków uczestniczących w locie lub wniosku o zwrócenie się przez Sąd do określonej instytucji, której obowiązkiem jest przechowywanie danych na temat starów i lądowań statków powietrznych, na podstawie których można ustalić dokładne opóźnienie lotu. Nawet w piśmie procesowym datowanym na dzień 16 sierpnia 2018 r., na którego złożenie Sąd zezwolił postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 31 października 2018 r., powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność czasu opóźnienia spornego lotu.

Wobec niewykazania koniecznej przesłanki odpowiedzialności przewoźnika lotniczego za opóźnienie lotu powództwo należało oddalić w całości, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku w oparciu o art. 98 k.p.c. na zasadzie odpowiedzialności za wynik postępowania. Pozwana wygrała proces w całości. Zasądzoną z tytułu kosztów procesu stanowi w całości wynagrodzenie pełnomocnika procesowego pozwanej, na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804). Sąd nie uwzględnił w kosztach procesu należnych pozwanej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, albowiem faktu jej poniesienia pozwana w żaden sposób nie wykazała.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

W., dnia 23.11.2018r.

(...) W. M.